

Feyfolken

Knihy druhá

napsal Waughin Jarth

oté, co Vonguldak a Taksim ve zkoušce prokázali základní znalosti vyvolávání, sdělil jim Velký mudrc, že mají po zbytek dne volno. Oba chlapci, kteří při odpoledních lekcích obvykle bývali neklidní a těšili se na večerní hry, však tentokrát odmítli odejít.

Řekl jsi nám, že po zkoušce budeš vyprávět, jak to bylo dál s písárem a jeho očarováním brkem, řekl Taksim.

Povídal jsi nám o tom, jak písář žil v osamění a o jeho sporech s chrámovou tajemnicí ohledně oznámení, která pro chrám každý týden psal, i o tom, jak se kdysi nakazil karmínovým morem a nemohl kvůli tomu mluvit. Když jsi přestal, jeho poslíček právě očaroval brk svého pána duší daedrického stvoření jménem Feyfolken, osvěžoval Vonguldak paměť Velkého mudrce.

Tedy, chtěl jsem si jít na chvíli zdřímnout, řekl Velký mudrc. Pak však pokrčil rameny a znovu usedl. "Ten příběh se ale dotýká některých záležitostí kolem podstaty duší a týká se tedy i vyvolávání, takže budu pokračovat."

Thaurbad začal brk používat při psaní chrámových oznámení. Písmo vypadalo zvláště nesouměrně, téměř prostorově, a to se Thaurbadovi velice líbilo.

Tentokrát psal Thaurbad chrámové oznámení dlouho do noci. Každý list, který popsal brkem s Feyfolkenem, se stal uměleckým dílem, iluminovaným rukopisem zdobeným zlatem. Jazyk byl prostý, přesto výstižný a samotná kázání připomínala poezii, ačkoliv byla založena jen na dovedném rozboru těch nejbanálnějších alessianských teorií, sepsaných vrchním knězem. Nekrology dvou hlavních přispěvatelů chrámu byly brskní a působivé a jejich žalostně obyčejná úmrtí měnily v tragédie světového významu. Brk skoro sám běhal po papíře a Thaurbad psal a psal, dokud téměř neusnul vyčerpáním. V šest hodin ráno, den před termínem, podal oznámení Gorgovi, aby ho odnesl chrámové tajemnici Alfiers.

Přesně jak očekával, Alfiers se nenamáhala odepsat a pochválit ho, dokonce se ani nezmínila o tom, jak brzy oznámení odevzdal. Jenže na tom nezáleželo. Thaurbad věděl, že to bylo nejlepší oznámení, které kdy viselo na chrámových vratech. V neděli po poledni mu Gorgos přinesl mnoho vzkazů.

Dnešní oznámení bylo velice nádherné a musím upřímně přiznat, že mne dohnalo až k slzám, psal vrchní kněz. "Nemyslím, že jsem kdy dříve viděl lépe zachycenu slávu a velikost Auri-El. Katedrály v Prvohradu ve srovnání s tvým dílem blednou. Příteli, skláním se před největším umělcem od dob Gallaelových."

Vrchní kněz stejně jako většina duchovních rád přeháněl. Přesto Thaurbada pochvala potěšila. A vzkazů bylo více. Všichni Starší chrámu i třiatřicet farníků, starých i mladých, si našlo čas zjistit, kdo je autorem oznámení, a napsat mu krátké blahopřání. A existovala jediná osoba, u níž se to mohli dozvědět: Alfiers. Představa té dračí ženy obklopené jeho obdivovateli Thaurbada naplňovala potěšením.

Když druhý den vyrazil na domluvenou návštěvu své léčitelky Telemichiel, byl stále ještě v dobré náladě. U léčitelky byla nová bylinkářka, pěkná redgardská žena, která se na něj snažila mluvit i poté, co jí podal lístek s textem "Jmenuji se Thaurbad Hulzik a mám domluvenou schůzku s Telemichiel na jedenáct hodin. Odpusťte mi, prosím, mé mlčení, ale přišel jsem o hlasivky."

Už prší? zeptala se přívětivě? "Proutkař říkal, že nejspíš bude."

Thaurbad se zamračil a vztekle zavrtěl hlavou. Proč si všichni myslí, že němí lidé mají rádi, když se na ně mluví? Copak vojáky, kteří přišli o ruce, těší, když jim někdo hodí míč? Určitě to nebyla úmyslná krutost, přesto měl Thaurbad podezření, že někteří lidé prostě chtějí dokázat, že oni jsou normální.

Samotná prohlídka byla jako vždy příšerná. Telemichiel ho jako obvykle všemožně mučila a pořád přitom mluvila, mluvila a mluvila.

Měl by ses občas snažit mluvit. Jinak nezjistíme, zda se nemoc zlepšuje. Pokud je ti nepříjemné zkoušet to na veřejnosti, měl by ses o to pokoušet v soukromí, řekla Telemichiel, ačkoliv dobře věděla, že její pacient bude radu ignorovat. "Zkus zpívat v lázni. Nejspíš zjistíš, že to nezní až tak zle."

Na odchodu lékařka Thaurbadovi slíbila, že mu za pár týdnů pošle výsledky testů. Při plavbě přívozem na cestě domů začal Thaurbad uvažovat o chrámovém oznámení na příští týden. Co takhle dvojitý rámeček kolem zprávy "Obětní miska z minulé neděle"? Nebo napsat kázání do dvou sloupců namísto jednoho, to by mohlo vypadat zajímavě. Pomyslení, že nemůže začít psát, dokud mu Alfiers nepošle nejnovější informace, bylo skoro nesnesitelné.

Když konečně informace přišly, doprovázel je vzkaz: "POSLEDNÍ OZNÁMENÍ BYLO TROCHU LEPŠÍ. PŘÍŠTĚ ALE NEPOUŽÍVEJ SLOVO 'ŠŤASTLIVEC' NAMÍSTO 'ŠŤASTNÝ'. KDYŽ SE NAD TÍM ZAMYSLÍŠ, NEJSOU TO SYNONYMA."

Když dočetl, zachoval se Thaurbad téměř podle rady Telemichiel, neboť dostal strašnou chuť seřvat Gorga. Namísto toho vypil láhev levného vína, napsal a odeslal vhodnou odpověď a usnul pod stolem.

Druhý den ráno, po dlouhé koupeli, začal Thaurbad pracovat na oznámení. Napadlo ho jemně vystínovat rubriku "Zvláštní oznámení" a zjistil, že to vypadá velice zajímavě. Alfiers vždy nesnášela zbytečné ozdoby, které přidával na okraje papíru, díky brku Feyfolken však nyní vypadaly zvlášť působivě a okázale.

Jako by mu četl myšlenky, donesl mu Gorgos právě v tu chvíli vzkaz od Alfiers. Stálo v něm pouze "JE MI TO LÍTO."

Thaurbad pracoval dál. Alfiersin vzkaz vypustil z mysli, jist si tím, že brzy bude následovat zbytek vzkazu: "JE MI LÍTO, ŽE TĚ NIKDO NENAUČIL UDRŽOVAT STEJNOU VELIKOST LEVÉHO A PRAVÉHO OKRAJE" nebo "JE MI LÍTO, ŽE NEDOKÁŽU KE PSANÍ NAŠICH OZNÁMENÍ PŘEMLUVIT NĚKOHO JINÉHO NEŽ POMATENÉHO STARCE". Nezáleželo na tom, co je jí líto. Sloupce kázání rostly jako mohutné pilíře obtočené růžovými keři a korunované stejně bohatě zdobenými nadpisy. Nekrology a oznámení o narození orámoval společným kruhovým lemem jako připomínku koloběhu života a smrti. Oznámení bylo zároveň hřejivě známé i zcela jedinečné. Bylo to mistrovské dílo. Když ho k večeru odeslal Alfiers, věděl, že ho za to bude nenávidět, a byl tomu rád.

Další list z chrámu přišel kupodivu už za dva dny. Nemusel ho ani číst, aby poznal, že není od Alfiers. Písmo nebylo psáno obvyklými Alfiersinými prudkými tahy, navíc bylo drobné, zatímco Alfiersiny kapitálky obvykle připomínaly výkřik ze Zapomnění.

Thaurbade, měla bych ti zřejmě oznámit, že Alfiers už v chrámu nepracuje. Odešla včera, náhle a bez vysvětlení. Já se jmenuji Vanderthil a mám to štěstí (teď už mohu přiznat, že jsem o to bíděně prosila), že budu novým prostředníkem mezi tebou a chrámem. Tvé nadání mě ohromuje. Než jsem si přečetla předchozí oznámení, byla má víra otřesena. A poslední oznámení je hotový zázrak. Ale dost už toho. Chtěla jsem jen říci, že práce s tebou pro mne bude pocta. - Vanderthil.

Reakce na oznámení po nedělních bohoslužbách překvapila dokonce i Thaurbada. Vrchní kněz prohlásil, že prudké zvýšení návštěvnosti a odevzdaných obětí je výhradně dílem oznámení. Thaurbadův plat vzrostl na čtyřnásobek. A Gorgos přinesl více než sto dvacet vzkazů od obdivovatelů.

Týden poté seděl Thaurbad za psacím stolem se sklenkou dobré torvalské medoviny a zíral na čistý papír. Nic ho nenapadlo. Oznámení, jeho dítě, jeho druhá žena, ho nudilo. Arcibiskupova mizerná kázání byla prostě strašná a úmrtí a narození chrámových mecenášů mu připadala naprosto zbytečná. Blábol, pomyslel si, zatímco psal.

Věděl, že napsal písmena B-L-A-B-L-A. Jenže na svitku se objevilo "Perlový náhrdelník na bělostném hrdle".

Načmáral na papír klikatou čáru, a ten proklatě nádherný brk Feyfolken napsal: "Sláva Auri-El".

Thaurbad škuhl brkem, na papír vytryskl inkoust a vytvořil několik veršů. Začal bláznivě čmárat po stránce a přeškrtnout každé slovo, jenže zničený text se vždy vrátil v trochu jinou formu, ještě nádhernější než předtím. Pokaždé, když na papíře přibyla nová čára nebo kaňka, zaviřil list jako kaleidoskop a usadil se ve skvělé asymetrii dokonalých tvarů. Oznámení nebylo možno zničit, Feyfolken nad ním převzal vládu. Thaurbad se z autora stal pouhým čtenářem.

Co byste podle svých znalostí školy vyvolávání řekli, zeptal se Velký mudrc, "že byl Feyfolken zač?"

Co bylo dál? dožadoval se Vonguldak.

Nejprve mi řekněte, co byl Feyfolken zač. Pak budu pokračovat ve vyprávění.

Řekls, že to byla nějaká daedra, řekl Taksim. "A zřejmě měla něco společného s uměleckým vyjadřováním. Byl Feyfolken služebníkem Azury?"

Jenže pisař si to možná všechno jen představoval, řekl Vonguldak. "Co když byl Feyfolken služebníkem Sheogoratha a Thaurbad se zbláznil. Nebo se zbláznili všichni, kdo spatřili slova napsaná očarovaným brkem, takže i všichni v chrámu Auri-El."

Daedrou moudrosti je Hermaeus Mora... daedrou všeho divokého je Hircine... a daedrou pomsty Boethia, uvažoval Taksim. Pak se usmál: "Feyfolken je služebníkem Clavica Ničemného, že?"

Velmi dobře, řekl Velký mudrc. "Jak jsi to poznal?"

Je to jeho styl, řekl Taksim. "Tedy za předpokladu, že teď, když o moci brku věděl, ji odmítal. Jak to ale bylo dál?"

Poslouchejte, řekl Velký mudrc a dal se do vyprávění.

Skryrim.4fan.cz